

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **Duran Grill, spol. s r. o., IČO 28812697**
se sídlem Sekaninova 398, 500 11 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlím Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018, č. j. KUKHK-12649/DS/2018/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 2. 2018, sp. zn. P/3033/2017/OP/Čih, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a uložena mu pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce se měl dopustit přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená tímto zákonem. Dne 15. 9. 2017 v 10.40 hod. bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno na pozemní komunikaci v ul. Víta Nejedlého před budovou TJ Slavia v Hradci Králové osobní motorové vozidlo tovární značky, rz, jehož dosud neustanovený řidič parkoval v úseku označeném dopravní značkou „IZ 8a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „E 13 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty“ a „E 13 – PO-PÁ 8-18 hod. SO 8-16 hod“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Na místo se dostavil žadatel o odblokování technického prostředku, který uvedl, že nehodlá se strážníkem městské policie nic řešit.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem šesti žalobních bodů. Předně namítal, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění a též nesrozumitelný, neboť je v něm uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí je dle žalobce nesrozumitelné a zmatečné, neboť není zřejmé, z jakého jednání byl žalobce uznán vinným.
4. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné z dalších důvodů. Správní orgán rozhodoval nezákonně o sankci, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl, podle jakých ustanovení rozhodoval. Žalobce tak proto namítal, že z rozhodnutí jako celku se nepodává, v jakém konkrétním sankčním rozmezí se správní orgán pohyboval.
5. Správní orgány ani neprokázaly, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, ačkoli tento požadavek je znakem přestupku. Dále správní orgány měly pochybit v tom, že nevedly o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení. Žalobce na závěr uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení, neboť přestože byla zjištěna osoba řidiče, správní orgán nezahájil řízení proti řidiči, nýbrž rovnou proti provozovateli vozidla. Nebyla tak splněna podmínka § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
6. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

8. K námitce týkající se společného řízení s č. j. P/108/2017/Čih žalovaný uvedl, že přestupek – správní delikt vedený pod tímto č.j. se stal dne 17. 12. 2016, dne 3. 2. 2017 byla zaslána provozovateli výzva k úhradě určené částky, dne 3. 4. 2017 byl vydán příkaz, kterým bylo zahájeno správní řízení v této věci. Dne 20. 4. 2017 byl podán odpor, bylo pokračováno v řízení, dne 23. 5. 2017 bylo vydáno rozhodnutí, proti kterému podal žalobce odvolání, probíhalo odvolací řízení atd. Přestupek v nyní projednávané věci se stal až dne 15. 9. 2017. Žalovaný uvedená tvrzení nemůže doložit správním spisem správního orgánu I. stupně, neboť tento byl již postoupen Krajskému soudu v Hradci Králové k věci vedené pod č. j. 51 A 3/2018 (doručen KS HK dne 28. 6. 2018).
9. Žalobu navrhl správní orgán zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek, stanovených ustanovením § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie dne 15. 9. 2017 „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku“ č. j. 2017/34063, kde je uvedeno, že podezřelý J. S., 15. 9. 2017 od 10:40 do 11:05 hod. v ulici Víta Nejedlého parkoval, řidič vozidla neuhradil parkovací poplatek před halou TJ Slavia. Kvalifikace přestupku: přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
12. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 16. 10. 2017 zaslal údajnému řidiči J. S. předvolání k podání vysvětlení na den 6. 11. 2017. Na výzvu k podání vysvětlení údajný řidič reagoval vyjádřením, ve kterém odmítl ve věci vypovídat. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 6. 11. 2017 zaslal žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, k uhrazení určené částky ve výši 500,- Kč, splatné do 15-ti dnů ode dne doručení, včetně řádného poučení. Na výzvu k uhrazení určené částky žalobce nereagoval.
13. Oznámení o přestupku následně správní orgán I. stupně ve smyslu § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, usnesením ze dne 4. 1. 2018 odložil, a to s odůvodněním, že ve smyslu § 125f odst. 5. zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
14. Správní orgán I. stupně, žalobce vyzval výzvou k uhrazení částky, po zjištění či oznámení přestupku, jako provozovatele vozidla dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.
15. Žalobce byl dne 25. 1. 2018 vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a o prováděném dokazování dne 13. 2. 2018. Vyrozumění obsahovala poučení žalobce o tom, že má právo navrhnout důkazy, vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce, ani jeho zástupce

možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili. Dne 13. 2. 2018 byl sepsán protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, bylo provedeno dokazování a bylo vydáno rozhodnutí o přestupku.

16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, resp. jeho zástupce ODVOZ VOZU s.r.o., včasné odvolání. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu žalobce nereagoval. V odvolacím řízení žalobce žádné námitky neuplatnil. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím dne 25. 6. 2018 tak, že jej zamítl.
17. Krajský soud již na úvod konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předepisuje, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 10 Afs 18/2015-48 ze dne 11. 6. 2014). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu by opačný přístup totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
18. Dále též krajský soud připomíná, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů „tvorí jeden celek; proto může odvolací orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a doplnit tak odůvodnění rozhodnutí podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje“ (rozsudek ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40).

Namítané vady výroku - absence formy zavinění ve výroku, nesrozumitelný výrok (uznání viny)

19. K první námitce soud uvádí, že žalobci bylo s odkazem na ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve výrocích obou rozhodnutí bylo specifikováno, o jaký skutek se jedná, a to tak, že bylo identifikováno vozidlo podle státní poznávací značky, čas, místo i způsob protiprávního jednání. Takové místní a časové určení lze podle krajského soudu považovat z hlediska přezkoumatelnosti a nezaměnitelnosti popisu skutku za zcela dostačující (shodně též Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73).
20. Přisvědčit pak nelze ani námitce žalobce, že nebyla ve výroku rozhodnutí uvedena forma zavinění jako jedna z jeho obligatorních náležitostí. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, u kterého se zavinění jakožto subjektivní stránka deliktního jednání neposuzuje, neboť se jedná o odpovědnost objektivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46). V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů ani samotné nevyslovení viny ve výroku rozhodnutí o přestupku nemusí být nutně vadou, jež způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2004, č. j. 7 As 3/2004-71, resp. 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26).

Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru

21. Co se dále týče namítané absence vymezení ustanovení právního předpisu, podle kterého byla pokuta výrokem prvostupňového rozhodnutí uložena, tato byla žalobci vyměřena podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, dle něhož se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Ve výroku správní orgán uvedl, že došlo řidičem vozidla k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Postupem správních orgánů proto nedošlo k porušení zákona, neboť je z výroku a odůvodnění rozhodnutí zřejmé, na základě jakých ustanovení byla pokuta ukládána. Rovněž v odůvodnění obou rozhodnutí je řádně odůvodněno, proč bylo přistoupeno k uložení pokuty na samé horní hranici sankčního rozpětí.
22. Odpověď na námitku žalobce je paradoxně obsažena již v samotné této námitce, neboť sám žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 As 322/2017-29, nicméně z něj nedovozuje zcela zřejmé závěry pro jeho vlastní případ. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů zcela jasně vyplývá, znaky jakého přestupku vykazuje jednání řidiče, neboť toto je uvedeno i s odkazem na zákonné ustanovení v samotném popisu skutku. Doslovné vymezení rozmezí, v němž byla sankce udělena, a kteréhožto uvedení se žalobce námitkou domáhá, pak explicitně uvádí odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

23. K této námitce soud pouze ve stručnosti odkazuje na opakovaně uváděné, a právnímu zástupci žalobce jistě dobře známé závěry, že odpovědnost provozovatele vozidla je odpovědností objektivní. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv.
24. V aktuálně projednávané věci nebylo nutné zkoumat formu zavinění řidiče, neboť k jeho postihu nemohlo pro jeho odepření výpovědi dojít, tudíž odpovědnost za protiprávní jednání přešla na provozovatele vozidla, u něhož se stanoví odpovědnost objektivní.

Nevedení společného řízení

25. Pokud jde o konání společného řízení, žalobce se domáhal společného řízení s přestupkem spáchaným dne 17. 12. 2016, u něhož byly činěny kroky správního řízení a následně vydáno prvostupňové rozhodnutí dne 27. 9. 2017 (věc známá soudu z jeho úřední činnosti ze sp. zn. 51 A 3/2018), přičemž aktuálně projednávaný přestupek se stal dne 15. 9. 2017. Jelikož se ve věci sp. zn. 51 A 3/2018 jedná o totožného žalobce i jeho právního zástupce, považuje soud za bezpředmětné rekapitulovat tu průběh napadeného správního řízení či přistupovat k provedení důkazu správním spisem, jak se domáhal žalobce. Žalobce – stejně tak jeho právní zástupce – si musí být samozřejmě dobře vědomi postupu v prvním uvedeném řízení, kdy probíhalo odvolací řízení a věc je nyní projednávána ve správním soudnictví. Krajský soud proto nepovažuje za nutné tuto

námitku ani věcně vypořádávat, neboť je zřejmé, že i žalobce tuto námitku uvádí pouze pro obsažnost jeho podání. Od správních orgánů nelze očekávat, že budou i v odvolacím řízení vyčkávat na projednání aktuálně spáchaných přestupků téhož přestupce, neboť by docházelo k řetězení nepravomocně skončených věcí, nikoliv k řádnému sankcionování přestupce.

26. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil závěr, že neprojednání správních deliktů ve společném řízení ještě samo o sobě nepředstavuje vadu řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. K námitce žalobce, že nyní musí uhradit mnohonásobně vyšší částku, než kterou by uhradil v případě, že by bylo vedeno společné řízení, lze podotknout, že tuto skutečnost lze přičítat jedině k tíži žalobce, když se opakovaného přestupkového jednání dopustil již v době, kdy byl za obdobný delikt projednáván. Nad to lze poukázat na to, že ze správního spisu vyplývá, že v případě projednání přestupku na místě, bylo strážníkem avizováno udělení pokuty ve výši 200 Kč. Pakliže jsou tedy skutkové okolnosti přestupku zjevné – a ani žalobce v žalobě neuvádí jedinou námitku zpochybňující, že by se přestupek stal, nýbrž uvádí pouze procesní a formalistické požadavky na rozhodnutí – jde k tíži žalobce, že ve správním řízení mu bude udělena mnohdy až několikanásobně vyšší pokuta.

Nesplnění podmínek pro zahájení řízení

27. Žalobce vytýkal správnímu orgánu to, že nebylo zahájeno řízení proti řidiči, ačkoliv byl správnímu orgánu znám. Krajský soud se zcela ztotožňuje s vysvětlením žalovaného na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že je-li řidičem osoba, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 silničního zákona (v napadeném rozhodnutí je nesprávně uveden odkaz na zákon o přestupcích) naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná přestupek s provozovatelem vozidla. Krajský soud ověřil, že ve správním spisu je písemné podání řidiče vozidla, který k přestupku odmítl vypovídat. Z úředního záznamu ze dne 15. 9. 2017, sepsaného o přestupku, je rovněž zřejmé, že řidič vozidla odmítl na místě udělenou pokutu ve výši 200 Kč, s projednáním na místě nesouhlasil a přál si událost projednat u správního orgánu. Následně písemně sdělil, že odmítá k přestupku vypovídat, tudíž byla naplněna podmínka § 76 odst. 1 písm. k) zákona o přestupcích.
28. Z § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45), lze dovodit závěr, že oprávněné odepření výpovědi na straně řidiče a pachatele přestupku zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě dle daného ustanovení, což jde tedy k tíži provozovatele vozidla.
29. Pro připomenutí smyslu právní úpravy, která postihuje provozovatele vozidla objektivní odpovědností, soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, kde tento soud k problematice uvedl: „*Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchaní přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud*

provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“

30. Z výše uvedeného proto vyplývá, že i tato námitka žalobce je neopodstatněná.

31. V žalobě byl obsažen nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob, podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. května 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně